

ย ย ภูเก็ตยุคตามพรลิงค์

ย :ประสิทธิ ชินการณย์

ย

ย

ยุคตามพรลิงค์-ศรีธรรมนคร(หรือศรีวิชัย) อาณาจักรตามพรลิงค์ และศรีธรรมนครหรือที่เคยกล่าวกันว่า "ศรีวิชัย" นั้น มีความสำคัญเกี่ยวกับภูเก็ตค่อนข้างมาก เนื่องจากศูนย์กลางแห่งอาณาจักรนี้อยู่ที่นครศรีธรรมราช ซึ่งมีอำนาจครอบคลุมคาบสมุทรมลายูโดยตลอด (รวมถึงเกาะภูเก็ตด้วย) เป็นระยะเวลาอันยาวนานร่วม ๖๐๐ ปี ระหว่างพุทธศตวรรษที่ ๑๒ - ๑๘ หนังสือ ๑ ประวัติศาสตร์พุทธศาสนา สมัยศรีวิชัย ๑ ของนายธรรมทาส พานิช (๒๕๒๑ : ๓๒) ได้กล่าวถึงชื่อเมืองท่าต่าง ๆ ว่า

"---เมืองท่าชวาและตัมพะลิงค์ ในคัมภีร์มหานทีศ --- ในคัมภีร์มหานทีศ (ไตร.ล.๒๙ น.๕๐๔ บ.๘๑๐) มีข้อความว่า--- เมื่อเขาแสวงหาทรัพย์ ก็แล่นเรือไปในมหาสมุทร ลำบากอยู่ด้วยความร้อนหนาว สัมผัสอันเกิดแต่เหลือบ ยุง ลม แดด ความหิวกระหายบีบคั้นอยู่ ย่อมไปสู่ (เมืองท่าต่อไปนี้ คือ)

เมืองท่า คุมพา (ฉบับมอญเป็น ติคุมพา) เมืองท่าก่อนถึงตะโกลา (มะริด ตะนาวศรี)

เมืองท่าตักโกลา เมืองตะกั่วป่า

เมืองท่าตักกลีลา อยู่ในแดนมอญ

เมืองท่ากาลมุข (แปลว่าหน้าต่าง หรือหน้า ราช)

เมืองท่ามรณะ (แปลว่า ผังแห่งความตาย พายุจัด)

เมืองท่าเวสูงคะ

เมืองท่าเวราบท

เมืองท่าชวา เมืองชวาที่ไชยาโบราณ

เมืองท่าตัมพะลิงค์ เมืองตามพรลิงค์ที่ นครศรีธรรมราช

เมืองท่าวังกะ (อาจเป็นพังงา)

เมืองท่าเอพี-วิฑธนา

เมืองท่าสุวณณภูมิ เมืองท่าในประเทศ มอญ(เมืองสะเทิน)

เมืองท่า สุวณณภูมิ เมืองอุทอง

"---อาร์ บรเรตเตล ได้พยายามศึกษาเรื่องคาบสมุทรมลายูได้เขียนเรื่องราวชื่อ การศึกษาเรื่องราวโบราณในมลายู และได้เขียนแผนที่ขึ้นใหม่ ตามที่ได้รื้อรอยจากภูมิศาสตร์ปโตเลมี ดังได้คัดแผนที่มาลงไว้ในที่นี้---

ในแผนที่ตามที่กล่าวอ้างข้างต้นนี้เราจะพบเมืองท่าสมัยนั้นอยู่หลายเมืองที่เป็นที่รู้จักและยอมรับกันว่าเป็นเมืองสำคัญในคาบสมุทรมลายู ที่ยังคงสภาพเป็นเมืองท่าอยู่จวบจนทุกวันนี้เช่น เมืองตักโกลา (ตะกั่วป่า)เมืองชวา (ไชยา) เมืองตัมพะลิงค์ (นครศรีธรรมราช) เป็นต้น

ข้อที่ควรสังเกตและนำมาเข้าประเด็นในประวัติศาสตร์ภูเก็ตยุคตามพรลิงค์ ก็คือ ชื่อเมืองวังกะ ซึ่งตั้งอยู่บริเวณอ่าวพังงา

ศรีศักร วัลลิโภดม (๒๕๒๘ : ๒๒๙)กล่าวว่า "---ตามที่ได้ศึกษามานี้ เห็นว่ารอบอ่าวพังงา

ซึ่งภูเก็ตหรือกลางก็เป็นส่วนหนึ่งที่มีพัฒนาการของมนุษย์มาตั้งแต่ดึกดำบรรพ์โดยเฉพาะยุคแรก

ตั้งแต่ยุคหินกระเทาะซึ่งสมัยนั้นคนคงไม่ตั้งหลักแหล่งเป็นแน่นอนอาจอพยพเร่ร่อนไปจนกระทั่งมาถึงยุคหินขัดซึ่งระยะนี้มีการสร้างภาชนะดินเผาใช้

--ซึ่งเทคโนโลยีดีขึ้นแล้วก็เริ่มเห็นชัดเจนว่า กลุ่มชนที่อยู่เขตรอบอ่าวพังงานี้ มีความสัมพันธ์กับกลุ่มชนที่อยู่ทางเขตบ้านเก่าหรือเลยไปถึงมาเลเซีย

เราได้เห็นพัฒนาการที่คลี่คลายไป เพราะดินแดนในแถบนี้มีความเก่าแก่มานานเหมือนกัน ถึงแม้ว่าเราไม่สามารถจะกำหนดอายุได้ระยะนี้ก็ตาม

แต่เห็นขั้นตอนพัฒนาการเปลี่ยนแปลงของวัฒนธรรมเป็นลำดับไป--- สิ่งที่น่าสนใจคือว่า ทางฝั่งนี้ไม่ได้พบพวกกลองสำริด หรือมโหระทึกสำริด ซึ่งทางตะวันออกได้พบ

คือ แถบฝั่งทะเลตะวันออกนั้นได้มีการพบเครื่องมือสำริด กลองมโหระทึกสำริดของพวกวัฒนธรรมของซอน ซึ่งชี้ให้เห็นว่าพัฒนาการทางฝั่งตะวันออกนั้น

มีการติดต่อกันทางทะเลกับบ้านเมืองชุมชนในเอเชียอาคเนย์อย่างเวียดนาม หรือสุมาตรา หรือชวาอันได้---

"---ที่นี้ต่อมาถึงยุคประวัติศาสตร์ ก็มีการถกเถียงกัน แต่เดิมถกเถียงกันว่าเมื่อมีการติดต่อทางทะเลนั้น มักจะไม่เดินผ่านช่องแคบ

คือจะไม่เดินเรือสำเภาลอดช่องแคบตลอดไปยังประเทศจีนแต่จะมาหยุดอยู่บริเวณใดบริเวณหนึ่งตรงคาบสมุทรมนี้ แล้วก็เดินทางข้ามคาบสมุทรมไป

แต่ประเด็นได้ว่าส่วนใหญ่มองที่ตะกั่วป่า คือมองที่เกาะคอเขา ซึ่งมีร่องรอยหลักฐานทางโบราณคดีมากมายเพราะเวลานี้ก็พบ

แล้วเขาก็บอกว่าเดินจากตะกั่วป่าไปยังอำเภอบ้านดอนได้ คือ เขาศก แล้วลงไปตามลำน้ำพุมดวงหรือลำน้ำศรีวิชัย

"ที่นี้ประเด็นคือไปว่า เส้นทางข้ามคาบสมุทรนี้ ถ้าผ่านจากอ่าวพังงาแล้วจะไปทางไหนผ่านเข้าไปทางซอกเขาหินปูนต่าง ๆ ก็มีทางไปลงน้ำเหลืองหรือที่ลำน้ำตาปีขึ้นไปผ่านเวียงสระ แล้วก็อาจไปอำเภอบ้านดอนได้ หรือว่าจะจากเวียงสระหรือบริเวณนั้นแยกไปยังนครศรีธรรมราชก็ได้ แล้วล่องรอยต่าง ๆ เหล่านี้สัมพันธ์กับโบราณวัตถุอื่น ๆ ที่มีอายุตั้งแต่พุทธศตวรรษที่ ๗ ที่ ๘ ลงมา โดยเฉพาะงานของศาสตราจารย์สกลเกียรติ โอ คอนเนอริ์ ซึ่งพยายามจะศึกษารูปแบบของพระนารายณ์สวมหมวกแขก ถึงสังข์เหนือดะโปก ซึ่งพบที่ไชยาและนครศรีธรรมราช บอกว่าอันนี้เป็นศิลปะที่ได้รับอิทธิพลศิลปะมอญว่าเป็นเทวรูปที่เก่าแก่ที่สุดในประเทศไทยหรือในเอเชียอาคเนย์ มีปัญหาว่าเทวรูปนี้ผ่านมาจากทางไหน ถ้าเรามีการติดต่อกับอินเดีย ก็แน่นอนที่สุดเลยว่าแหล่งที่ชาวอินเดียจะเข้ามานั้นก็คงจะมาอยู่ในเขตอ่าวพังงานี้เอง อันนี้พูดถึงประเด็นยุคต้น ๆ ประวัติศาสตร์ ซึ่งอ่าวพังงามีความสำคัญอย่างมากในแง่หลักฐานโบราณคดี และเป็นหลักฐานที่บ่งชี้ว่าอารยธรรมอินเดียได้ผ่านเข้ามาสู่ตะวันออกหรือเคลื่อนย้ายขึ้นไปสู่ภาคกลางของประเทศไทย ในสมัยต่อ ๆ มาเราก็พบว่ามีการคลี่คลายในเขตนี้มาก เราได้เห็นว่าบริเวณคลองท่อมก็มีร่องรอยของการตั้งชุมชน ซึ่งอาจสัมพันธ์กับกลุ่มชาวอินเดียก็ได้ แล้วบริเวณเกาะคอเขาที่ตะกั่วป่าก็มีความสัมพันธ์กับการตั้งหลักแหล่งชุมชนของชาวอินเดีย หรือของชาวเปอร์เซีย นอกจากนี้ยังมีเครื่องถ้วยชามสังคโลกของจีนสมัยราชวงศ์ถังอยู่เหมือนกัน และตั้งแต่อ่าวพังงานี้เรื่อยไปจนกระทั่งเลยเขตอำเภอตะกั่วป่าขึ้นไปก็เคยพบสิ่งเหล่านั้นแสดงให้เห็นว่ามีการตั้งหลักแหล่งมานาน ที่นี้ถ้าเรามองในแง่ของชายทะเลในเขตนี้ จะว่าเป็นผลที่เกิดชุมชนตั้งหลักแหล่งในการที่ว่าเป็นสถานีผ่านสินค้าเท่านั้นหรืออาจเป็นไปได้ แต่อีกประเด็นหนึ่งที่สำคัญก็คือบริเวณนี้มีทรัพยากรทางธรรมชาติอย่างเช่นแร่ดีบุกเป็นจำนวนมากคนในสมัยโบราณไม่ได้เสาะหาของเหล่านั้นมาใช้ประโยชน์บ้างหรือเปล่า

"จึงเป็นไปได้ใหม่ว่าตรงนั้นเป็นสถานีพักสินค้าอาจเป็นแหล่งที่ทำอุตสาหกรรมด้วยเพราะว่าบริเวณนั้นพบการทำแก้วและทำลูกบิดเป็นจำนวนมาก แล้วบริเวณลำน้ำคลองท่อมเองก็พบเศษแร่เป็นจำนวนมากด้วย

จากหลักฐานเอกสารอ้างอิงข้างต้น ประกอบกับความจริงที่ปรากฏว่าไม่มีโบราณวัตถุสมัยศรีวิชัยในภูเก็ตให้ยืนยันว่า ชาวศรีวิชัยได้เคยตั้งหลักแหล่งอยู่ในเมืองนี้ จึงสรุปได้ว่าชาวศรีวิชัยได้ตั้งหลักแหล่งอย่างมั่นคงอยู่บริเวณอ่าวตะกั่วป่า และอ่าวพังงา ซึ่งมีอิทธิพลครอบคลุมถึงเกาะภูเก็ต อันเป็นแหล่งดีบุกที่สำคัญนี้ด้วย ชาวศรีวิชัยสร้างศาสนสถานอย่างถาวรมั่นคงในเมืองไชยา, เมืองนครศรีธรรมราช อันเป็นเมืองใหญ่ระดับนครหลวง ไม่มีการสร้างศาสนสถานไว้ที่อ่าวพังงา, ตะกั่วป่า และภูเก็ต ซึ่งเป็นเมืองเล็ก ที่มีประโยชน์เพียงการขุดหาแร่ดีบุก และจุดพักเรือสินค้าเพื่อการซ่อมแซม, ลำเลียงน้ำจืด, และซื้อขายสินค้าประเภทของป่ากับของจากทะเลเท่านั้น

หลักฐานทางโบราณคดีต่าง ๆ ได้แก่ตำนานพงศาวดารตลอดจนประวัติศาสตร์ในยุคต่อมาได้บ่งบอกว่าเมืองภูเก็ตเคยขึ้นอยู่กับเมืองนครศรีธรรมราชมาก่อน ดังเช่นตำนานเมืองนครศรีธรรมราชก็ได้ระบุว่า ในบรรดาเมืองบริวารอันเรียกว่า "เมืองสิบสองนักษัตร" ของนครศรีธรรมราชโบราณ (ตั้งแต่ พ.ศ. ๑๐๙๔) นั้น โ เมืองตะกั่วถางโ เป็นเมืองลำดับที่ ๑๑ ชื่อว่า โ เมืองสุนขนามโ หรือเมืองประจำปัจจ มีตราประจำเมืองเป็นรูปสุนัข และนับว่าผู้ปกครองเมืองภูเก็ตในสมัยก่อน ก็ได้ถือเอารูปสุนัขมายกย่องนับถือไว้ประจำเมืองตลอดมา จนเมื่อ นายทหารอังกฤษผู้หนึ่ง ชื่อ ร้อยโท เจมส์ โลว์ ได้เดินทางมาถึงเมืองถางโ ประมาณ พ.ศ. ๒๓๖๗ ก็ได้บันทึกไว้ว่า

"สิ่งสุดท้ายที่ยังเหลืออยู่พอให้เห็นประเพณีการนับถือสุนัขในเมืองถางโคือ รูปปั้นของสุนัขตั้งอยู่ใกล้ ท่าเรือ (Tha-Rooa) ซึ่งชาวมาลายูบางคนได้นำเอารูปปั้นสุนัขนี้ออกไปจากเกาะเมื่อ ๒ ปีมาแล้วนี่เอง ชาวเจ้าได้ทราบความจริงมานานแล้วว่า ความเชื่ออย่างผิด ๆ นี้ยังคงมีอยู่ในเกาะ ถางโต่อมาจนแม่เมื่อเร็ว ๆ นี้ และบรรดาผู้ที่ได้เห็นรูปจำหลักดังกล่าวก็ได้ยืนยันเรื่องนี้แก่ข้าพเจ้า-- โ จดหมายเหตุเจมส์โลว์ โ แปลโดยันทาว รณดิวงศ์ กรมศิลปากรพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๑๙ หน้า ๒๘, ๒๙)

ที่อำเภอกะทู้ จังหวัดภูเก็ต มีตำบลบ้านอยู่ทางฝั่งทะเลตะวันตกของเกาะ ปัจจุบัน มีชื่อทางราชการว่า "ตำบลกมลา" แต่ชาวบ้านโบราณเรียกขานกันว่า "บ้านกราม้า" มีความหมายว่าเป็นหมู่บ้าน "ตราหมา" ซึ่งสอดคล้องกับตราประจำเมืองภูเก็ตในสมัยเป็นเมือง "สุนขนาม" ของนครศรีธรรมราช

จากหมู่บ้านชายทะเล "กมลา" หรือ "ตราหมา" แห่งนี้ มีพื้นที่ราบกว้างใหญ่ติดต่อกันเข้าสู่ตัวเกาะภูเก็ตตลอดมาถึงฝั่งตะวันออก ในระหว่างปากตะวันตกกับปากตะวันออกของที่ราบนี้ มีหมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีชื่อเรียกขานกันว่า "บ้านมานิค" นักวิชาการทางโบราณคดีหลายท่านยอมรับกันว่าเป็นชื่อที่สืบทอดมาจากภาษาทมิฬโบราณ แปลว่า ทับทิม หรือ แก้ว กลุ่มผู้สนใจประวัติศาสตร์เมืองภูเก็ต สันนิษฐานว่า เป็นชื่อผ่นแปรมาจากคำว่า โ มนิกกิมมิโ ในจารึกภาษาทมิฬที่ค้นพบจากอำเภอตะกั่วป่าใกล้ ๆ กับเทวรูปในศาสนาพราหมณ์ลัทธิไวษณพนิกาย ซึ่งถูกทอดทิ้งอยู่ที่เขาพระนารายณ์มานานแล้ว

คำว่า "มนิกกิมมิ" ซึ่งแปลว่า "เมืองทับทิม" หรือ "เมืองแก้ว" นี้เอง เป็นที่มาของความพยายามของนักประวัติศาสตร์ท้องถิ่นเมืองภูเก็ต ที่จะให้จังหวัดภูเก็ตกลับไปมีการเขียนชื่อในภาษาไทยว่า "ภูเก็ต" ซึ่งแปลว่า "เมืองทับทิม" หรือ "เมืองแก้ว" ตามนัยแห่งความหมายแต่โบราณกาล

จากการศึกษาประวัติศาสตร์-โบราณคดีในยุคต่อมา ทำให้ได้พบความสัมพันธ์ระหว่างเกาะภูเก็ตกับคำว่า "มนิกกิมมิ" เพิ่มขึ้น

เยี่ยมยง สุภกิจบรรหาร (๒๕๐๖ : ๘๐-๘๒) ผู้ศึกษาประวัติศาสตร์-โบราณคดีภาคใต้ ได้เขียนไว้ในเรื่อง "ปัทมโคตรหรืออาณาจักรศรีธรรมราช" "วารสารทักษิณ"

สมาคมชาวบักซ์ใต้ ตอนหนึ่งว่า

"---หินจารึกหลักนี้ มีคำจารึกไว้ด้วยหนังสือภาษาทมิฬว่า

๑. ...จรรวมน์ ฤ (ณ)...
๒. (ม)านู ตานู นุงคุไร...
๓. (ต) โดฏฏ กุฬุม เปรุ ศรี (อวน)
๔. นารณม มณิกิรามตตร (ก)
๕. (ฤ) มุ เสดนามุคตารากุม
๖. (มู)ทุ ทารุกุม อไตทุกลม

คำแปล

สระชื่อศรีอวนินารณม ซึ่ง.....จรรวมน์ คุณ.....ได้ขุดเองใกล้ (เมือง) นงคุร อยู่ในารรักษาของสมาชิกแห่งมณิกิรามและของกองทัพพระวังหน้ากับชาวไรนา(๑)-----

(๑) แปลจากประชุมศิลาจารึกสยาม ภาคที่ ๒ ศาสตราจารย์ชูชีพ ชาวเยอรมันเป็นผู้อ่านแปล-เยียมยง----- ความในหินจารึกนั้น ขำรุคขาดหายไปบ้างไม่เต็มความ แต่จับเอาที่ยังคงความอยู่ ซึ่งผู้แปลมิได้เรียงคำตามประโยคไว้ไม่ แต่ก็ได้ความตรงกับความเป็นภาษาทมิฬได้ ในที่นี้จะหาที่ตั้งเมือง ๒ เมือง คือที่ชื่อ "เมืองนงคุร" กับ "เมืองมณิกิราม" ที่ปรากฏชื่อในหินจารึกเหล่านั้น ที่ว่าเมืองนงคุรอยู่ในความปกป้องของสมาชิกแห่ง "มณิกิราม" ร่วมกับกองทัพพระวังหน้านั้นเมืองนงคุร ณ ที่ใด จะขอชี้จุดที่ตั้งของเมืองนี้ก่อนโดยไม่ต้องเดากันในต้นสมัยกรุงรัตนโกสินทร์เมืองตะกั่วป่ามีเมืองขึ้นอยู่ ๔ เมือง คือเมืองเกาะราพังงา คุระ คุรอด หินจารึกหลักนี้ได้กล่าวแล้วว่า เดิมอยู่ที่บ้าน คุระ บ้านคุระมีซากร่องรอยของสระน้ำใหญ่และซากบ้านเมืองเก่าให้เห็นเมื่อ ๓๐ ปีที่ผ่านมาแล้ว บริเวณแห่งนี้ได้เคยพบเทวรูปและโบราณวัตถุมาแล้ว เจาบานผ่านเมืองสมัยนั้นจะนำไปส่งไว้ที่ใดก็ไม่ทราบได้ "เมืองนงคุร" ในหินจารึกคือ "บ้านคุระ" ในบัดนี้ และแหล่งนี้เอง เมื่อ พ.ศ.๑๕๖๘ อันเป็นคราวที่พวกทมิฬจะทำการรุกรานพิฆาตแหลมไทยกองทัพระวังกองหน้ากองหนึ่งของเจ้าพระยาราชนนทรใจพิฆะที่ ๑ ที่มีแม่ทัพชื่อ...จรรวมน์ ได้เข้าทำการยึดแล้วตั้งมั่นอยู่แล้วแม่ทัพพิฆะผู้นั้นมีตำแหน่งนอกเหนือออกไปในคณะหนึ่งอีก ซึ่งตั้งอยู่ที่เมือง"มณิกิราม" ซึ่งภาษาไทยว่า "เมืองทับทิม" หรือ "เมืองแก้ว" ก็ได้ แล้วเมืองนี้ยังอยู่แหล่งใด..

ทางฝั่งทะเลตะวันตก ได้อำเภอเกาะคอเขา และอำเภอตะกั่วป่าและบ้านคุระ ลงมาทางหัวนอนมีเกาะ ๆ หนึ่ง ใหญ่กว่าเกาะใดหมดในย่านนั้น ตำนานเมืองนครศรีธรรมราชมีชื่ออยู่ในจำนวนเมือง ๑๒ นักษัตริ มีชื่อว่า "เมืองตะกั่วถลาง" ซึ่งเพี้ยนมาจากภาษาสันสกฤตว่า "นาคถลางค์" แปลว่าเกาะตะกั่วหรือเกาะตึกบุก และยังเรียกกันอีกมีหลายชื่อ เช่น เกาะทุ่งคา-เกาะถลาง-เกาะภูเก็จ ในตัวเกาะที่กล่าวมาแล้วนี้มีหมู่บ้าน ชื่อ "บ้านมณิก" - "บ้านเกาะแก้ว" - "บ้านนาคา" ทั้ง ๓ ชื่อมีความหมายตามชื่อเกาะที่กล่าวแล้วทั้งนั้น บ้านมณิก เวลานั้นอยู่ในท้องที่อำเภอถลาง เมื่อเอามณิก บวก คุราม ก็เป็น "มณิกิราม" ได้แก่เมืองซากเก่าที่บ้านมณิกในเกาะภูเก็จ --

วิเคราะห์ตามข้อเสนอของเยียมยง สุภกิจบรรหาร ข้างต้น อาจสรุปได้ว่า ทมิฬพิฆะยกเข้ารุกรานอาณาจักรตามพรลิงค์ ที่นครศรีธรรมราช (พ.ศ.๑๕๖๘) โดยยาตราทัพเรือเข้ายึดพื้นที่บริเวณตะกั่วป่า, คุระบุรี, เกาะภูเก็จ-พังงา แล้วจึงเดินทัพส่วนนี้ข้ามคาบสมุทรมาลายูทางด้านคุระบุรี, ด้านพังงา-อ่าวลึก ไปสู่อำนาจนครศรีธรรมราช, อ่าวไชยา ทำการพิชิตศึกที่นครศรีธรรมราชอันเป็นนครหลวงของตามพรลิงค์ ได้สำเร็จ

ข้อเสนอของ เยียมยง สุภกิจบรรหาร เป็นการโต้แย้งความเห็นของนักวิชาการอย่างน้อยก็หนึ่งท่านคือ ศาสตราจารย์นิลกันตะ ศาสตรี ซึ่งกล่าวว่า โ นังคุรุไธยัน เป็นนามของบุคคลซึ่งบังคับบัญชากองทัพอยู่ที่ นังคุระ หมู่บ้านในแคว้นตันซอร์ ประเทศอินเดียภาคใต้ และมีชื่อเสียงในการรบพุ่ง ส่วน มณิกิราม ก็คือสมาคมพ่อค้าซึ่งอาศัยอยู่ในหมู่บ้านนั้น คำว่า อวนินารณม ก็เป็นพระนามของพระราชอาแห่งราชวงศ์ปัลลวะ ผู้ทรงพระนามว่า นันทิวรมันที่ ๓ และครองราชย์ระหว่าง พ.ศ.๑๓๖๙ - ๑๓๙๒ ----

(“สภาพการณ์ภาคเอเชียอาคเนย์ก่อน พ.ศ. ๑๔๐๐” พระนิพนธ์ของศาสตราจารย์หม่อมเจ้าสุภัทรดิศ ดิศกุล รวมอยู่ในหนังสือ “ประวัติพระบรมธาตุไชยาราชวรวิหาร” พิมพ์โดยกรมศิลปากร พ.ศ.๒๕๒๐ หน้า ๙๑)

จากความเห็นของ ศาสตราจารย์นิลกันตะ ศาสตรี ทำให้เข้าใจว่า ชื่อ มณิกิราม และ นังคุระ จะไม่ใช่ชื่อท้องถิ่นในละแวกคาบสมุทรมาลายู คือบริเวณพังงา-ตะกั่วป่า-ภูเก็จ แต่อย่างไร

อย่างไรก็ตาม ข้ออ้างซึ่งสังเกตประการสำคัญอย่างหนึ่งก็คือ สถานที่อันศิลาจารึกหลักนี้ตั้งอยู่นั้นศาสตราจารย์หม่อมเจ้า สุภัทรดิศ ดิศกุล ทรงนิพนธ์ไว้ว่า

"---หลักฐานทางโบราณคดีระหว่าง พ.ศ. ๑๓๕๐ - ๑๔๐๐ ก็คือจารึกสั้น ๆ ภาษาทมิฬซึ่งค้นพบที่ อำเภอตะกั่วป่า

ไม่ห่างจากเทวรูปในศาสนาพราหมณ์ลัทธิไวษณพนิยายแห่งเขาพระนารายณ์นัก

หลักฐานทั้งสองอย่างก็อาจสร้างขึ้นในสมัยเดียวกันจารึกกล่าวถึงสระน้ำชื่อว่าอวนินารณม (Avani-maranam) ซึ่งนังคุรุไธยัน (Nangurudaiyan)

เป็นผู้ให้ขุดและอยู่ในความดูแลรักษาของสมาชิกแห่ง มณิกิราม (Manikkiramam)

ชวนให้สันนิษฐานว่า ข้อความในจารึกดังกล่าวน่าจะมีความหมายแก่สถานที่ที่จารึกนั้นตั้งอยู่บ้าง
ไม่น่าจะเป็นเพียงการประกาศแสนยานุภาพของทมิฬโจฬะในกาลครั้งนั้นแต่เพียงประการเดียว

อีกอย่างหนึ่ง ในการสำรวจโบราณคดีของศรีศักร วัลลิโภดม เวลาต่อมาได้มีกรกล่าวสรุปไว้ในการสัมมนาประวัติศาสตร์กลาง พ.ศ.๒๕๒๗ ตอนหนึ่งว่า

"---ก็พูดมาถึงการตั้งหมู่บ้านของชาวจีนเดียว ผมมีความสงสัยอยู่อย่างหนึ่งว่า ในสมัยตอนราว ๆ พุทธศตวรรษที่ ๑๑-๑๒ นั้น บริเวณทางเขตอ่าวพังงาจะเป็นที่ตั้งหลักแหล่งของกลุ่มชาวจีนเดียวที่เรียกว่าพวกโจฬะ และพวกโจฬะจะมีอิทธิพลอย่างมากในการทำลายล้างอำนาจศรีวิชัย รวมทั้งอาจจะได้เตรียมเข้าไปครอบครองศรีธรรมราช เพราะมีวัฒนธรรมของชาวโจฬะอยู่ในเขตนั่นมาก อย่างไรก็ตาม ผมเพียงเสนอสมมุติฐานว่า หลักฐานที่ผมแนะนำนี้จะได้ความได้ว่า จะมีการตั้งหลักแหล่งของพวกอินเดียนชาวโจฬะอยู่ในชายทะเลด้านเขตนี้นี้ รวมทั้งที่อ่าวพังงานี้ด้วย (ศรีศักร วัลลิโภดม ๒๕๒๘ : รายงานการสัมมนาประวัติศาสตร์กลาง พ.ศ.๒๕๒๗ : ๒๓๐)

ทมิฬโจฬะ เข้าครอบครองอาณาจักรตามพรลิงค์ จาก พ.ศ. ๑๕๖๘ จนถึง พ.ศ.๑๖๐๒ เป็นเวลาประมาณ ๓๔ ปี กษัตริย์แห่งตามพรลิงค์ ก็สามารถขับไล่พวกทมิฬโจฬะออกไปได้สำเร็จ แล้วตั้งศรีธรรมนครขึ้นเป็นศูนย์กลางแห่งใหม่ของอาณาจักรไทยภาคใต้ สามารถดำรง อิศรภาพอยู่ได้นานประมาณ ๒๒๐ ปี ก็ต้องสูญเสียเอกราชให้แก่กรุงสุโขทัย ในปี พ.ศ.๑๘๒๓

ย

ย

ย ย